

Jakša Lucarić

odvjetnički ured / law office

Illica 191 F

HR-10000 Zagreb

OIB: 99494088581

ODVJETNIK JAKŠA LUCARIĆ, ILICA 191 F, HR-10000 ZAGREB

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU

Ulica grada Vukovara 84

10000 Zagreb

Pr-7/2026

Zagreb, 3. kolovoza 2026.

TUŽITELJICA: **Goga Mayer, OIB: 77740030474**
Gjure Čanića 10, Zagreb
zast. temeljem priložene punomoći po Jakši Lucariću, odvjetniku iz Zagreba

TUŽENIK: Knowlege for All d.o.o., OIB: 29476208704
Drenovačka ulica 1
10000 Zagreb

ŽALBA TUŽITELJICE
protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu
posl. Pr-7/2026 od 23. srpnja 2026. godine

I./ Tužiteljica u otvorenom zakonskom roku izjavljuje žalbu protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu posl. Pr-7/2026 od 23. srpnja 2026. godine zbog svih razloga određenih čl. 353. Zakona o parničnom postupku, odnosno:

- zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka;
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

II./ Pobijanom presudom prvostupanjski sud odbio je u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice kojim je traženo da se utvrdi da Ugovor o pružanju marketinških usluga od 29. rujna 2025. (dalje: Ugovor) predstavlja prividan ugovorni odnos kojim se prikriva ugovor o radu, da nije dopuštena Odluka tuženika od 4. prosinca 2025. o raskidu Ugovora te da radni odnos nije prestao, uz nalog tuženiku da tužiteljicu vrati na rad, kao i da tužiteljica nema pravo na naknadu parničnog troška.

III./ Prvostupanjski sud pravnu je narav spornog odnosa ocijenio isključivo kroz odredbu čl. 285. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) o prividnom ugovoru i kroz definiciju radnika iz čl. 4. st. 1. Zakona o radu (dalje: ZR), zaključivši – poglavito na temelju čl. 4. Ugovora – da stvarna volja stranaka nije bila zasnivanje radnog odnosa, već sklapanje ugovora o djelu, te da stoga nije postojao svjestan nesklad volja koji bi Ugovor činio prividnim. Takva ocjena rezultat je pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te je zahvaćena bitnom povredom, kako se obrazlaže u nastavku.

Prema odredbi čl. 7/1 Zakona o parničnom postupku, stranke su dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Obzirom na tuženikovo totalno pasivno držanje, prvostupanjski sud je umjesto da o predmetnom tužbenom zahtjevu odlučuje na temelju od stranaka iznesenih činjenica i dokaza, ugrožava svoju objektivnost i otvoreno se zauzima za tuženika i iznosi argumentaciju koju je u potpunosti propustio iznijeti tuženik.

Pogrešna primjena materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a)

Prvostupanjski sud u cijelosti propustio primijeniti mjerodavnu odredbu čl. 10. st. 2. ZR-a, koja glasi:

“Ako poslodavac s radnikom sklopi ugovor za obavljanje posla koji s obzirom na narav i vrstu rada te ovlasti poslodavca ima obilježja posla za koji se zasniva radni odnos, smatra se da je s radnikom sklopio ugovor o radu, osim ako poslodavac ne dokaže suprotno.”

Ova odredba predstavlja zakonsku presumpciju postojanja ugovora o radu: kad posao, s obzirom na narav i vrstu rada te ovlasti poslodavca, ima obilježja posla za koji se zasniva radni odnos, po samom zakonu smatra se da je sklopljen ugovor o radu. Teret dokaza da se ipak ne radi o radnom odnosu leži isključivo na tuženiku kao poslodavcu (*“osim ako poslodavac ne dokaže suprotno”*). Upravo je ta presumpcija zakonom predviđeni odgovor na u praksi raširenu pojavu simuliranja ugovora obveznog prava – najčešće ugovora o djelu – sa sadržajem koji nedvojbeno upućuje na ugovor o radu.

Tužiteljica je u tužbi poprilično jasno i nedvosmisleno ukazala na činjenice iz kojih proizlazi da zaključeni ugovor između stranaka predstavlja ugovor za obavljanje posla koji s obzirom na narav i vrstu rada te ovlasti poslodavca ima obilježja posla za koji se zasniva radni odnos, odnosno da zaključeni Ugovor o pružanju marketinških usluga predstavlja prikriveni radni odnos, što jasno proizlazi iz ugovornih odredbi koje ukazuju da se radi o ugovoru o radu, posebice iz sljedećih odredbi:

- opis poslova iz čl. 1. Ugovora - čl. 15. st. 1. toč. 3. Zakona o radu
- nesamostalnost rada - iz čl. 1. st. 2. Ugovora - “Izvođač je dužan prilikom pružanja usluga pridržavati se uputa i naloga koje odredi Naručitelj”
- mjesto rada iz čl. 1. st. 2. Ugovora - čl. 15. st. 1. toč. 2. Zakona o radu - Izvođač će usluge pružati pretežito u poslovnim prostorijama Naručitelja
- trajanje radnog dana i puno radno vrijeme (40 sati tjedno) iz čl. 1. st. 2. Ugovora - čl. 15. st. 1. toč. 9. Zakona o radu
- probni rok u trajanju od 4 mjeseca iz čl. 2. st. 1. Ugovora - čl. 15. st. 1. toč. 12. Zakona o radu
- ugovaranje mjesečne naknade - plaće u brutto i netto iznosu (!?) iz čl. 3. st. 1. Ugovora - čl. 15. st. 1. toč. 8. Zakona o radu
- ugovaranje načina prestanka Ugovora - sporazum, redovni i izvanredni otkaz iz čl. 7. Ugovora

- korištenje sredstava rada i službenih uređaja iz čl. 10. Ugovora

Također, prvostupanjski sud pogrešno odredio teret dokaza. Nije bilo na tužiteljici (radnici) da dokaže da se radi o radnom odnosu; naprotiv, kad iz sadržaja ugovora i naravi rada proizlaze obilježja radnog odnosa, radni odnos se predmnijeva, a na tuženiku kao poslodavcu je teret dokazivanja suprotnog.

Pritom je odlučno, a u presudi posve zanemareno, da tuženik (poslodavac) u ovom postupku nije podnio odgovor na tužbu niti je pristupio ročištu (što proizlazi iz uvoda presude i t. 2. obrazloženja) gdje je prvostupanjski sud imao apsolutno mogućnost primjene čl. 331.b. Zakona o parničnom postupku i donošenje presude zbog ogluhe (bitna povreda odredbi parničnog postupka).

Tuženik dakle nije iznio niti jedan navod, a niti predložio ili izveo ijedan dokaz kojim bi oborio zakonsku presumpciju iz čl. 10. st. 2. ZR-a i dokazao da sporni odnos – unatoč svojim obilježjima – nije radni odnos. Zakonska presumpcija ostala je time potpuno neoborena.

Unatoč tomu, prvostupanjski sud zaključio je – i to u korist posve pasivnog tuženika koji snosi teret dokaza – da je stvarna volja stranaka bila sklapanje ugovora o djelu, oslanjajući se pri tom pretežno na čl. 4. Ugovora.

Neodrživ je i zaključak suda (t. 15. i 19. obrazloženja) da odredba čl. 4. Ugovora – prema kojoj „izvođač nije zaposlenik naručitelja te nema pravo na beneficije iz radnog odnosa“ – nedvojbeno dokazuje stvarnu volju stranaka i nepostojanje radnog odnosa. Upravo je bit prikrivenog radnog odnosa u tome da poslodavac formalnim ugovorom građanskog prava (najčešće ugovorom o djelu) prikrije stvarni radni odnos, pri čemu takav prividni ugovor u pravilu i sadrži klauzulu kojom se izrijeком isključuje radni odnos. Kada bi postojanje takve klauzule bilo odlučno, institut prikrivenog radnog odnosa i presumpcija iz čl. 10. st. 2. ZR-a bili bi u cijelosti besmisleni, a zaštitna svrha radnog zakonodavstva izigrana – poslodavcu bi bilo dovoljno u ugovor unijeti jednu rečenicu da bi se trajno oslobodio svih obveza iz radnog odnosa.

Za ocjenu postojanja radnog odnosa nije mjerodavan naziv ugovora ni deklaratorne odredbe kojima stranke (u pravilu poslodavac kao jača ugovorna strana) same kvalificiraju svoj odnos, nego stvarni sadržaj i narav rada – “narav i vrsta rada te ovlasti poslodavca” u smislu čl. 10. st. 2. ZR-a. Sud je stoga bio dužan ocijeniti materijalna obilježja odnosa, a ne njegov formalni naziv.

Ugovor o radu je radno-pravni ugovor koji se, u skladu sa ZR-om, sklapa radi zasnivanja radnog odnosa. Obilježja radnog odnosa su:

- radnik radi uvijek i isključivo po uputama i pod nadzorom poslodavca (riječ je o odnosu podređenosti, odnosno subordinacije),
- radnik poslove obavlja u propisanom radnom vremenu, ugovorenom radnom vremenu ili radnom vremenu koje pisanom odlukom odredi poslodavac, radnik isključivo osobno obavlja poslove, poslodavac je za obavljeni rad dužan radniku isplaćivati plaću u novcu i u propisanim razdobljima (najmanje jednom mjesečno),
- radnik je dužan poslove obavljati u prostorijama poslodavca ili na nekom drugom mjestu koje je odredio poslodavac.

Ugovor o djelu je ugovor obveznog, građanskog prava, koji se sklapa temeljem ZOO-a. Obilježja ugovora o djelu su:

- izvođač radi za naručitelja samostalno i neovisno o narucitelju djela,
- izvođač u pravilu ne obavlja poslove u radnom vremenu, nego pre-ma svojoj organizaciji,

- izvođač posao obavlja osobno, ali najčešće ga može povjeriti i trećim osobama, za obavljene posao izvođač prima naknadu najčešće po obavljenom poslu, odnosno po predaju djela,
- izvođač posao obavlja u prostoru kojeg sam odredi.

Ako bi poslodavac s radnikom sklopio neki drugi ugovor za obavljanje posla koji s obzirom na narav i vrstu rada te ovlasti poslodavca ima obilježje posla za koji se zasniva radni odnos, sukladno odredbi čl. 10. st. 2. ZR-a, smatra se da je s radnikom sklopio ugovor o radu.

U svojoj ukupnosti, navedena obilježja nedvojbeno upućuju na nesamostalan (podređen) rad koji se obavlja po uputama i pod nadzorom poslodavca, u njegovim prostorijama i njegovim sredstvima, u punom radnom vremenu i za mjesečnu naknadu – dakle na „obilježja posla za koji se zasniva radni odnos“ u smislu čl. 10. st. 2. ZR-a. Osobito je znakovito i da je tužiteljica obrt osnovala na zahtjev tuženika, i to svega 4 radna dana prije sklapanja Ugovora, što jasno pokazuje da osnivanje obrta nije bilo izraz samostalne poduzetničke volje tužiteljice, nego uvjet koji je nametnuo tuženik kako bi radni odnos prikrrio ugovorom između dvaju poslovnih subjekata.

Neodrživa je i kvalifikacija spornog odnosa kao „ugovora o djelu“ (t. 14. i 18. obrazloženja) i s obzirom na samu narav tog ugovora. Ugovor o djelu (čl. 590. i dalje ZOO-a) usmjeren je na samostalno izvršenje određenog posla – na ostvarenje konkretnog djela (rezultata), a ne na trajno, vremenski (40 sati tjedno) i prostorno (u prostorijama naručitelja) vezano obavljanje poslova po uputama naručitelja, uz mjesečnu naknadu i probni rok. Ugovoreni sadržaj proturječi naravi ugovora o djelu, a odgovara naravi radnog odnosa.

Naposljetku, pravno je pogrešan i zaključak suda (t. 19. obrazloženja) da tuženik ne može tužiteljicu vratiti na rad jer tužiteljica traži povratak „kao obična fizička osoba“, a ugovor je sklopila „kao obrtnik“. Primijeni li se čl. 10. st. 2. ZR-a i uzme da je među strankama sklopljen ugovor o radu, tada je tužiteljica u tom odnosu upravo radnik – fizička osoba u smislu čl. 4. st. 1. ZR-a – jer je smisao presumpcije da se kroz formu obrta „progleda“ do stvarnog radnog odnosa. Nalog za vraćanje na rad odnosi se na tužiteljicu upravo kao radnicu, pa je navedeni razlog suda proturječan primjeni čl. 10. st. 2. ZR-a.

IV./ Bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji jer sud u tijeku postupka nije primijenio ili je nepravilno primijenio odredbe Zakona o parničnom postupku, a to je bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

Bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito ako je izreka presude nerazumljiva, ako proturječi sama sebi ili razlozima presude, ili ako presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, ili ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Prvostupanjski sud u konkretnom predmetu nije primijenio odredbu čl. 331.b. Zakona o parničnom postupku i donio presudu zbog oglehe budući da tuženik u ostavljenom roku sukladno rješenju prvostupanjskog suda nije dao odgovor na tužbu.

Nadalje, toč. 9. obrazloženja pobijane presude, prvostupanjski sud zaključuje: *“uvidom u dopis - Raskid Ugovora o marketinškim uslugama od 4. prosinca 2025. sud je utvrdio da je u istom tuženik naveo da je tuženik emailom od 12. studenog 2025. prihvatio tužiteljičin prijedlog za otkazom ugovora, te je time ugovor raskinut sporazumno”.*

Ovakav navod prvostupanjskog suda, prema kojem prvostupanjski sud "zdravo za gotovo" prihvaća navode iz raskida ugovora iz dopisa tuženika u kojem se poziva na e-mail tuženika od 12. studenog 2025. godine kojim prihvaća prijedlog za otkazom ugovora nije potkrijepljen nikakvim dokazima i kontradiktoran je navodima iz tužbe i zahtjevu za zaštitu prava koje je tužiteljica priložila uz tužbu.

Prema tome, sud kao razloge presude koristi sadržaje isprava koje ne prileže spisu te su kontradiktorni dokazima koje je tužiteljica dostavila sudu (u sudskom spisu ne postoji *tužiteljičin prijedlog za otkazom ugovora niti e-mail tuženika od 12. studenog 2025.godine*).

V./ Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje (čl. 355. ZPP-a)

Prvostupanjski sud je i činjenično stanje utvrdio pogrešno i nepotpuno. Pri ocjeni pravne naravi odnosa ograničio se isključivo na odredbu čl. 4. Ugovora, a u cijelosti je propustio ocijeniti sva ostala, za odluku odlučna obilježja odnosa koja proizlaze iz nespornog sadržaja isprava u spisu (osobito iz čl. 1., 2., 3., 7. i 10. Ugovora), a koja su naprijed navedena. Izostavljanjem ocjene tih odlučnih činjenica sud je iz sadržaja isprava izveo pogrešan činjenični i pravni zaključak o "stvarnoj volji stranaka".

Nadalje, sud je u t. 9. obrazloženja utvrdio da je Ugovor "raskinut sporazumno", i to isključivo na temelju navoda samog tuženika iz njegova vlastitog dopisa o raskidu od 4. prosinca 2025. te navodnog e-maila od 12. studenoga 2025. Riječ je o spornoj činjenici koju je iznio isključivo tuženik, u vlastitoj ispravi, a koju tužiteljica osporava; navodni e-mail nije izveden kao dokaz, niti je tuženik u postupku sudjelovao da bi tu tvrdnju potkrijepio. Zaključak o sporazumnom raskidu stoga je bez valjanog uporišta u izvedenim dokazima.

VI./ Slijedom svega navedenog, tužiteljica predlaže da drugostupanjski sud žalbu uvaži te da:

- primarno – na temelju čl. 373. ZPP-a preinači pobijanu presudu tako da u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev tužiteljice kako je postavljen u tužbi te tuženiku naloži naknadu parničnog troška prvostupanjskog i žalbenog postupka, sa zakonskim zateznim kamatama;
- podredno – na temelju čl. 370. ZPP-a ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, uz odluku da trošak žalbenog postupka čini trošak glavne stvari.

Troškovnik

Tužiteljica dodatno potražuje trošak sastava ove žalbe prema Odvjetničkoj tarifi:

– za sastav žalbe: 100 bodova = 200,00 EUR + PDV (25 %) = 250,00 EUR.

Tužiteljica - Goga Mayer,
zastupana po: